

Schapen zonder herder.

Ser liefelijker beeld, dan een kudde schapen, den herder volgend? — Bij voorkeur heeft de Heere God voor Zich en voor den Heere Jezus van dit natuurbeeld gebruik gemaakt.

Gelijk een goede herder voor zijn schapen zorgt, zoo waakt de Heere over de zijnen. Hij geeft hun voedsel, Hij bewaart hen; en dit niet alleen uiterlijk. Hij zorgt ook voor de geestelijke ontwikkeling der zijnen. „De woorden der wijzen zijn gelijk prikkelen, en gelijk nagelen, diep ingeslagen van de meesters der verzamelingen, die gegeven zijn van den *eenigen Herder.*” (Pred. XII : 11.)

Is het dan wel vreemd, dat den Herder Israëls groot leed werd aangedaan, als Israël zich aan Hem onttrok, en als Israëls herders, die door Hem, den eenigen Herder, over de schapen waren gesteld, zichzelf weidden in plaats van de schapen?

Daar waren dagen geweest, dat Israël als het volk des Heeren den Herder volgde. Komt ons niet het liefelijk beeld voor de aandacht van den jongen herder in Bethlehems groene landouwen? Rustig graasden de schapen van vader Isaï langs de hellingen der heuvels, en, verzekerd als hij was, dat zijn liefde hen van al het noodige had voorzien, en ze tegen alle gevaar had beveiligd, dat hij ze weelde en overvloed had verzekerd, en onder zijn zorg ook geen leeuw noch beer hen zou bedreigen, had hij zich ter ruste geveild in de schaduw van een palmboom. En bij den aanblik van de in het gevoel van hun rijkdom en veiligheid huppelende schapen, gevoelde ook hij, de jonge herder, zich rustig en veilig, gevoelde hij behoefte om *zijn* Herder te prijzen in zijn lied en met zijn harpetokkel. Straks, toen hij koning was, was hij zoo trouw als herder, in naam des Heeren, over zijn volk, als hij trouw was als herder zijner schapen in de velden der Bethlemieten.

Daar waren echter ook dagen aangebroken — eeuwen later — waarin Israëls profeet, staande voor zijn koningen, het gansche volk zag, verstrooid op de bergen, gelijk de schapen, die geen herder hebben. Hun herderszang was toen niet: „De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken,” maar kende geen ander thema dan het droef refrein: „O Herder Israëls! Breng ons weder! Laat Uw aanschijn lichten, zoo zullen wij verlost worden.” De schapen Israëls doolden op alle bergen en op allen hoogen heuvel, ja, Jehova's schapen waren verstrooid op den ganschen aardbodem, en er was niemand, die naar ze zocht. Neen, Jehova „heeft toch niet achter hen aangedrongen, meer dan een herder achter hen betaamde; ook heeft Hij den doodelijken dag niet begeerd. Waarom dan zijn zij van achter Hem afgeweken?” Maar toch . . . zou Hij, de groote Herder, ooit de liefde tot Zijn schapen kunnen verloochenen, die Hem in het harte brandt? In heiligen toorn van ontferming over Zijn dwalende schapen slingert Hij, als een bliksemflits uit Zijn heiligen mond, een „Wee!” uit tegen de herderen Israëls, „die zichzelf weiden, die het zwakke niet sterken en het kranke niet heelen, die het gebroekene niet verbinden en het weggedrevene niet wederbrengen, die het verlorene niet zoeken, maar over hen heerschen met strengheid en met hardigheid,” en nu smelt het lied der wrake weg in een teeder adagio van heerlijke profetie: „Ziet, Ik, ja Ik zal naar mijne schapen vragen, en zal ze opzoeken gelijk een herder zijne kudde opzoekt, als hij in het midden zijner verspreide schapen is, en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn ten dage der wolk en der donkerheid. En Ik zal ze

uitvoeren van de volken en ze vergaderen uit de landen en brengen ze in hun land. Op een goede weide zal Ik ze weiden en op de hooge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi en bij de stroomen zullen zij weiden in een vette weide. En Ik zal een *eenigen Herder* over hen verwekken.”

En nu staat Hij daar, deze eenige Herder, temidden Zijner dwalende schapen, gereed en bereid om het zwakke te sterken en het kranke te heelen, het gebroekene te verbinden en het weggedrevene weder te brengen, het verlorene te zoeken en Zijn leven te stellen voor de schapen; en het lied der liefde ruischt van Zijn gezegende lippen: „Ik ben de Goede Herder en Ik ken de mijnen en word van de mijnen gekend.”

Helaas! Hij kwam tot het Zijne, maar de zijnen hebben Hem niet aangenomen, doch *zoovelen Hem aangenomen hebben*, dien heeft Hij recht gegeven, kinderen Gods genaamd te worden.

Lezer, lezeres, dat laatste geldt ook ons, die niet uit Israël zijn. Zoo roerend spreekt onze plaat tot ons hart. Is het niet, omdat wij gevoelen, dat we zonder Hem, den Goeden Herder, arme, verloren schapen zijn, omdat wij dan rondloolen op alle bergen, langs dreigende afgronden, gereed om ons den dood te drinken aan de stroomen van wereldlust en zingenot? Is het niet, omdat de schoone teekening ons plastisch voor oogen stelt, wat gevaren ons dreigen, wat toekomst vol verschrikking ons beidt? Maar temidden van den angst en de verschrikking weerklinkt het lied der liefde van Israëls Goeden Herder ook in ons hart: „Ik ben de Goede Herder!” *Israëls* Herder wil *aller* Herder zijn. Wee, die zich aan Hem onttrekt! Maar gelukkig, die naar Hem luistert! Hoe onze plaat u schokke en ontroere, bij de overtuiging, dat ook gij een verloren schaaap zijt, dolend en verlaten bij afgrond en langs de stroomen, als de bede uit uw ziel opstijgt tot Israëls Goeden Herder: „Gun leven ook aan mijn ziel!” dan behoeft gij niet te vreezen, dan drukt Hij u aan Zijn hart, en draagt u op Zijn schouders. Hoe gij het weten kunt, dat Hij ook voor u, die niet tot Israël behoort, een Herder wil zijn? Luister, nóg is het lied der liefde van den Goeden Herder niet aan het einde; nog staat Hij daar en spreekt voort: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; dezen moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijne stem hooren, en het zal worden één kudde en één Herder!” Nog staat Hij dáár en wenkt u en spreekt:

„Ziet, hier is de beste weide,
Hier stroomt water, rein en frisch,
'k Zocht u op de dorre heide,
'k Riep u uit de wildernis!
Laat u leiden, laat u drenken!
Kies den weg, waarop Ik leid:
Wie Mij volgen op Mijn wenken
Vinden vrede en zaligheid!”

En zijn er onder u, die afdwaalden van den Goeden Herder, om op eigen wegen weide te vinden? Dat onze illustratie u tot waarschuwing strekke!

U roept zij toe, krachtig en welsprekend:

„Keer, keer, verloren schaaap,
Keer tot den Herder weer!”

Wanhoop niet! Hij, de Goede Herder, doet Zijn oog op u gericht blijven. Zoodra Hij den angstkreet uwer ziel beluistert: „Gelijk een schaaap dwaal ik in 't rond, dat onbedacht zijn herder heeft verloren! Ai, zoek Uw knecht!” — staat Hij bij u, en draagt u in Zijn armen naar Zijn kudde. Immers, Hij kwam om het verlorene te zoeken en het weggedrevene weder te brengen. Laat Hem dan niet langer over u weenen!

P. J. K.

